

Đêm Giáng Sinh

Contents

Đêm Giáng Sinh	1
1. Chương 1: Cô Gái Ở Ngã Tư Đường	1
2. Chương 2: Cậu Không Biết Gì Về Năm Ấy	2
3. Chương 3:	4
4. Chương 4: Quà Tặng: Không Thành	5
5. Chương 5: Trước Sau Như Một	7
6. Chương 6: Trái Táo Xanh	8
7. Chương 7: .. (hết)	10

Đêm Giáng Sinh

Giới thiệu

Thể loại: Hiện đại, thanh xuân vườn trường, đơn phươngSố chương: 7 chươngEditor: Bạch Diện Thư SinhMột mối tình

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dem-giang-sinh>

1. Chương 1: Cô Gái Ở Ngã Tư Đường

Editor: Bạch Diện Thư Sinh

Bước vào tháng 12, thời tiết đã trút bỏ hoàn toàn tầng tầng lớp lớp chiếc áo khoác nóng nực. Nhiệt độ của thành phố nằm ở phía nam này cũng bắt đầu giảm xuống, những chiếc áo bông, áo lông thú bắt đầu đồng loạt được khoác thêm lên người, sợ rằng bản thân sẽ bị nhiễm lạnh.

Ở trường trung học duy nhất trong thành phố nhỏ này, trên gương mặt của từng học sinh đều lộ ra vẻ căng thẳng. Muốn qua được bài thi cuối kỳ, không thể tiếp tục xao nhãng đi xuống được nữa, ít nhất cũng phải làm cho kỳ nghỉ Tết của bản thân dễ chịu hơn một chút...

Bây giờ đang là khoảng thời gian trước khi lên lớp, cậu trước sau như một cứ đứng ở hành lang bên ngoài lớp học, nhìn tòa nhà ở phía đối diện. Tòa nhà có ba mặt hình vòng cung, ở trung tâm là tòa văn phòng, và hai tòa lớp học mặt đối mặt. Cậu đang nhìn mấy lớp học ở trực diện.

Bạn học cùng lớp đã sớm quen với bộ dạng đó của cậu ta, không ai đến quấy rầy, khiến cho cậu ta cứ một mình đứng lặng im ở chỗ ấy.

Bọn họ cũng đều biết cậu ta đang nhìn cái gì, trước kia, có một cô gái lúc tan học, thường đứng trên hành lang mà nghếch tóc...

“Giáng sinh sắp đến, đài phát thanh long trọng tổ chức một hoạt động chúc mừng Giáng sinh từ những năm trước. Sự kiện này sẽ bắt đầu vào đêm Giáng sinh, xin mời những học sinh có ý định tham gia, tự chuẩn bị

giấy viết thư và đem hết những lời muốn nói viết ra. Đài phát thanh sẽ cử người thu thập các lá thư và gửi tới tận tay bạn học mà bạn muốn gửi!” Tiếng loa phát thanh vang lên ba lần trước khi ngừng.

“Đêm Giáng sinh, ha...” Cậu nghĩ thầm, khoe miệng hiện lên một nụ cười. Thật chua xót, thật đau...

Tên của cô ấy là Bạch Y Tuyết.

Cậu biết cô ấy từ khi còn học sơ trung. Nhưng cậu là một đứa trẻ vô cùng hướng nội, từ trước đến nay cũng không dám tiếp cận cô, cho dù chỉ là một lời chào hỏi. Cô trở thành bí mật trong tim cậu, chưa từng nói với bất kỳ ai.

Mãi tới khi cô tốt nghiệp sơ trung, cậu mới phát hiện ra bản thân muốn quên mà không thể quên người con gái kia, mới phát hiện bản thân đã yêu cô ấy rất sâu nặng.

Đáng tiếc là cô ấy đã tốt nghiệp, còn cậu mới đầu năm ba.

Cũng trong ngày lễ tốt nghiệp đó, cậu buồn bã bước chân vào lớp học không biết đã nhìn bao nhiêu lần mà chẳng dám đi vào.

Bên trong, tất cả đều là bàn học không còn hơi người, lớp học trông rất lộn xộn. Cậu không biết cô ngồi ở chỗ nào, đành phải lấy những thứ đồ có liên quan tới cô, thậm chí là cả những phiếu điểm cô dán trên tường.

Những thứ này trở thành báu vật được cậu cất giữ.

Vào sáng sớm đầu năm hai, cậu luôn đi con đường đó để tới trường học. Tại một ngã tư đường, cậu dừng lại không phải vì đèn đỏ. Mà là bởi cô gái ở trước mặt, cô rất đẹp cũng rất yên lặng chờ đèn đỏ. Thì im lặng chờ đèn đỏ vậy.

Chờ đèn giao thông là một chuyện rất bình thường, không ai để ý. Nhưng cậu rất giỏi quan sát, cậu phát hiện ra rằng cô dừng lại ở mọi ngã tư, điều này khiến cho cậu nảy sinh một chút tò mò về cô. Một cô gái an tĩnh, bình thản đứng giữa ngã tư ồn ào nhộn nhịp, chờ đợi đèn xanh, mà cậu đứng ở phía sau lẳng lặng ngắm nhìn cô.

Dần dần, cậu phát hiện ra cô học cùng trường với mình, cậu rất vui vẻ, đồng thời cũng có chút mất mát.

Bởi vì, cô ấy lớn hơn cậu một lớp.

Cậu không dám tiếp cận cô ấy, muốn cùng cô làm bạn bè nhưng không dám “động thủ”, đành phải đứng ở phía xa mà nhìn; muốn cùng cô trò chuyện nhưng lại không dám mở miệng, đành phải giấu cô vào trong lòng.

Mãi cho tới khi cô rời khỏi trường, cậu mới phát hiện mình ngu xuẩn bao nhiêu, thế nhưng thời gian nào có nể tình...

“Lá thư Giáng sinh, cậu có tặng hay không?” Ở bên cạnh cậu vang lên một tiếng nói.

Hắn ngồi cùng bàn với cậu, tên gọi Ngũ Gia Nhất. Hắn rất thích trêu đùa cậu và nữ thân, nhưng lúc nào cũng giúp cậu bày mưu tính kế và xúi giục cậu “phá luật”.

Cậu cười cười, đáy mắt lộ vẻ mờ mịt: “Chị ấy sắp tốt nghiệp rồi, tớ có thể gửi thư cho ai đây?”

Ngũ Gia Nhất nhìn theo ánh mắt của cậu tới nơi đó. Nơi đó vẫn như cũ không thay đổi, chẳng qua là cậu thích một cô gái đã đi khỏi đó mà thôi. Năm ba, cậu chỉ có thể trở mắt nhìn cô ấy rời khỏi lễ tốt nghiệp.

“Bức thư này vẫn là một lời thổ lộ. Bức thư sẽ được cậu gửi đi vào đêm Giáng sinh.”

2. Chương 2: Cậu Không Biết Gì Về Năm Ấy

Editor: Bạch Diện Thư Sinh

“Giáng sinh sắp đến, đài phát thanh long trọng tổ chức một hoạt động chúc mừng Giáng sinh từ những năm trước. Sự kiện này sẽ bắt đầu vào đêm Giáng sinh, xin mời những học sinh có ý định tham gia, tự chuẩn bị giấy viết thư và đem hết những lời muốn nói viết ra. Đài phát thanh sẽ cử người thu thập các lá thư và gửi tới tận tay bạn học mà bạn muốn gửi!” Tiếng loa phát thanh vang lên ba lần trước khi ngừng.

Tan học, cậu đứng trên hành lang, nhìn xa xăm quá khứ ở phía đối diện.

“Này, nữ thần của cậu có xuất hiện không?” Ngũ Gia Nhất vừa đi tới vừa hỏi.

“Vẫn chưa, hẳn là sẽ xuất hiện ngay thôi. Bình thường, chị ấy sẽ ra ngoài vào lúc này.” Cậu đáp.

Mắt kính vẫn không hề dịch chuyển, cứ như vậy mà nhìn chăm chú.

Ngũ Gia Nhất có chút bất đắc dĩ, “Cậu làm như vậy, mỗi ngày đều nhìn, thế nhưng chị ấy có biết không? Ít nhất cậu cũng phải làm cho chị ấy biết cậu là người có tồn tại chứ?”

Cậu quay đầu nhìn hắn, vừa cười vừa nói: “Tớ chính là thầm yêu trộm nhớ mà nhìn chị ấy, không cần chị ấy biết.”

Ngũ Gia Nhất hoàn toàn không nói nên lời.

“Thư Giáng sinh, cậu có viết một bức gửi chị ấy hay không?”

“Cái này... hay là bỏ đi.” Cậu do dự, có chút động tâm.

“Cậu phải biết rằng chị ấy hiện tại đã học lớp 12 rồi, nếu bây giờ cậu không viết, thì học kỳ sau có muốn gửi, chị ấy cũng không còn thời gian để nhận nữa. Người ta còn phải thi đại học, có rảnh để ý kẻ qua đường Giáp như cậu sao?”

“Vây, viết đi...”

Cậu bắt đầu chấp bút viết thư.

Thế nhưng trong đầu đều là bóng hình của cô ấy, cô thật hoàn mỹ, hoàn mỹ tới mức không biết nên hình dung như thế nào. Dùng ngôn từ gì để trau chuốt.

Đến khi các thành viên của đài phát thanh tới lớp học thu nhận thư, vẫn chưa hề viết xong.

“Cậu phải khẩn trương thời gian viết lên, hôm nay là ngày 23. Vẫn còn một ngày trước đêm Giáng sinh, tới lúc đó chúng ta tự mình đến đài phát thanh nộp thư.” Ngũ Gia Nhất nói, bộ dạng “chỉ tiếc không rèn sắt không thành thép”.

Cậu đã gắng hết sức. Văn phong của cậu không tốt lắm, ít nhất trong mắt của Ngũ Gia Nhất là như vậy.

Mỗi nét bút mỗi nét họa đều rất nghiêm túc, chút tình cảm trong những năm thầm yêu cô ấy, cậu đều đem viết vào. Cậu cho rằng như vậy.

Ngũ Gia Nhất muốn biết cậu hành văn như thế nào, nhưng cậu cự tuyệt không cho. Cậu nghĩ rằng, phong thư này chỉ có thể cho cô ấy đọc.

Kỳ thực, lúc này đang là ngày thi tháng của bọn họ, vẫn phải thi tới tận đêm Giáng sinh. Cậu chỉ có thể đi học vào buổi sáng sớm, giữa giấc ngủ trưa là thời điểm để viết thư, tự học buổi tối là cho ôn tập.

Thế nhưng giờ đây với cái kiểu này, tự học buổi tối cũng chẳng tinh tâm ôn tập được nữa. Huống chi còn có kẻ thứ hai ngồi bên cạnh vẫn liên tục khuyến khích...

Cậu rời khỏi các tiết học trong lớp tự học để ôn tập, toàn bộ thời gian còn lại đều dành viết thư.

Cậu muốn đem hết thấy sự tình, tình tiết từ sơ trung cho tới bây giờ – lớp 11 viết ra cho cô ấy đọc. Nhưng cũng phát hiện ra những chuyện nhỏ thực sự rất nhiều, rất hỗn tạp, không biết phải bắt đầu viết từ nơi nào.

Ngũ Gia Nhất lại nói rất nhiều lần, những chuyện này không viết cũng không sao cả, cô ấy nào có biết gì đâu. Chỉ cần bày tỏ bản thân có bao nhiêu yêu thích cô ấy là được, lá thư này là để thổ lộ, không phải thư cầu hôn...

Thế nhưng cậu vẫn chăm chỉ viết; về việc thành viên đài phát thanh có tới thu lá thư hay không, cậu không thêm để ý, cậu chỉ nghĩ viết được là tốt rồi.

Mấy ngày này, đều là Ngũ Gia Nhất ở bên cạnh cậu, gấp gáp thúc giục cậu, hẳn muốn cậu hoàn thành nhanh lên một chút. Chẳng qua, hẳn chính là muốn nhìn thấy cậu hoạt bát hơn.

Cậu viết xong lá thư vào giữa trưa ngày 24, rất ý tứ đặt lá thư vào trong phong bì, rồi cùng Ngũ Gia Nhất đi tới đài phát thanh.

Trong đầu cậu vẫn luôn nghĩ về dáng vẻ của cô khi nhận được bức thư, tưởng tượng nét mặt của cô ngay lúc đó. Một người nằm mộng ngay giữa ban ngày.

“Đây là?”

Sau khi quay về lớp, Ngũ Gia Nhất nhìn thấy trên bàn cậu có một tờ giấy được gấp hết sức ngay ngắn.

Thoáng cái vẻ mặt của cậu liền biến sắc.

“Chết rồi, tớ lại lấy bản nháp cho vào, làm sao bây giờ?”

Ngũ Gia Nhất thực không biết nói gì, “Bây giờ là thời gian nghỉ trưa, đài phát thanh đã đóng cửa rồi. Buổi chiều cậu còn phải làm bài thi nữa.”

“Thực ra gửi bản nháp đi cũng được, có thể cho chị ấy thấy cậu nghiêm túc tới mức nào.”

Nhưng cậu rất kiên trì.

3. Chương 3:

Editor: Bạch Diện Thư Sinh

Sau khi thi xong, cậu vội vàng đi đổi lại thư. Mọi thứ đều ổn, nhưng phong bì thư bị xé rách.

Cậu đổi một cái phong thư mới, có chút mất mát. Cậu cảm thấy phong bì này không đủ hoàn mỹ để bày tỏ thứ tình cảm kia.

Cậu cảm thấy thời gian trôi rất nhanh, bây giờ còn có một chuyện rất quan trọng phải làm.

Đây là lần đầu tiên cậu mua quà tặng cho người khác, không biết nên chọn lựa như thế nào.

Cậu và Ngũ Gia Nhất đi theo đường đua, leo tường chui ra ngoài, chuẩn bị đi lên phố đi bộ.

Trước thời điểm nghỉ cuối tuần, Ngũ Gia Nhất đã cân nhắc tới trái táo “bình an”*

*Trong tiếng Trung Quốc, “táo” được phát âm gần với “bình an”. Vì vậy, nó đã trở thành loại quả may mắn người Trung Quốc thường tặng nhau dịp Giáng sinh. Trong trường hợp này, họ không gọi đây là táo nữa, mà là “quả bình an”.

Bọn họ nhân thời gian được nghỉ dạo qua các cửa hàng.

Lặng lẽ chọn một hộp quà màu hồng và một trái táo xanh.

Chỉ vì trái táo này, cậu đã đứng trước cửa hàng bán táo đủ một giờ đồng hồ. Cậu lục lọi tất cả táo trong quán, kết quả chính là chọn quả đầu tiên ưng ý.

Làm cho những chủ quán khác có phần coi thường...

“Này, bây giờ hãy để tớ cùng cậu đi mua quà. Nói đi, cậu muốn mua thứ gì?” Ngũ Gia Nhất nói.

“Chị ấy đã có khăn quàng cổ, găng tay, li tách cũng có rồi. Cậu thấy tớ nên mua gì cho chị ấy?”

Cậu đã quan sát rất tỉ mỉ, biết rằng cô ấy cơ bản là cái gì cũng không thiếu, trong một lúc nhất thời không biết mua gì tặng cô.

“Tớ thấy, có thể mua khăn quàng cổ, nếu chị ấy không nhận, cậu còn có thể dùng tiếp.” Ngũ Gia Nhất lại nói.

Hôm nay, bọn họ trở về lại đến muộn giờ tự học. Cậu mua rất nhiều đồ này nọ, một cái khăn quàng cổ, một cặp cốc tình nhân, một cây bút, một chiếc hộp đựng bút còn có một cuốn sổ.

Cậu tiêu hết 150 tệ.

Ngũ Gia Nhất cười cậu ngu ngốc, cậu lại cảm thấy rất đáng giá.

Xuất phát trước giờ Ngọ, trở về đã hơn hai giờ. Ngũ Gia Nhất cảm thấy chân mình đã đứt rời ra, còn kẻ kia lại vui vẻ, cảm thấy thời gian không đủ, nếu không còn có thể mua nhiều hơn chút...

Buổi tối hôm nay là đêm Giáng sinh.

Trong tiết học thứ hai của giờ tự học buổi tối, người của đài phát thanh lại đến. Lần này không phải để nhận thư, mà là chuyển thư.

Cậu cảm thấy rất bất ngờ, may mắn là buổi chiều đã tự đổi thư được rồi, nếu không thật đúng là gửi cũng như không.

Ngũ Gia Nhất thích một cô gái cùng lớp, hắn lập tức đợi nghe tên của cô ấy.

Tổng cộng có chín bức thư.

Hắn có chút tức giận, hắn thấy rằng ngoài bản thân hắn còn có gã trai khác gửi thư cho cô gái mà hắn thích.

Đây là lúc trông Ngũ Gia Nhất đáng sợ nhất.

Hắn nổi cáu, trực tiếp ra khỏi lớp học.

Liền thấy có một người ở bên ngoài.

Mà cậu, còn đang nhìn cửa sổ.

Đối diện là cô gái Bạch Y Tuyết ở trong phòng học. Không biết cô có nhận được bức thư của cậu hay không.

Cậu có chút thấp thỏm không yên, nhưng nhìn tới món quà nằm trong bàn của chính mình, nhất thời sự tự tin tăng lên gấp bội.

Biết đâu chị ấy sẽ đồng ý gặp mình?

Đương nhiên, đây chỉ là cậu tự mình suy đoán.

Cậu biết rõ là không có khả năng, người ta còn bận rộn thi vào trường đại học, làm sao có thể có thời gian cùng cậu vui đùa.

4. Chương 4: Quà Tặng: Không Thành

Editor: Bạch Diện Thư Sinh

Sau khi đêm Giáng sinh trôi qua chính là lúc bắt đầu kỳ thi hàng tháng của năm ba. Bọn họ là người cuối cùng làm bài thi, cũng rất nghiêm ngặt.

Vốn dĩ cậu đã quyết định ngày hôm nay sẽ đem số quà Giáng sinh này tặng đi, nhưng lại lo lắng cô ấy còn phải thi cử là coi như xong.

Việc thi thố này tới cuối tuần sẽ lập tức kết thúc, đợi cho đến thời điểm nghỉ ngơi cũng không muộn.

Cậu nghĩ như vậy, bất luận là chuyện gì cũng đều phải suy xét xem có làm ảnh hưởng tới cô ấy hay không, lợi ích của cô ấy mới là điều quan trọng nhất.

Nhưng trong mấy ngày liên tiếp điều đó hết sức khó khăn, mỗi ngày nhìn thấy món quà nằm trong ngăn bàn, trong lòng cậu không thể ngừng nhảy múa loạn xạ.

Rất muốn gửi chúng đi, nhưng lại sợ làm ảnh hưởng tới cô.

Ngũ Gia Nhất nói, đây chính là sợ sệt, rõ ràng không dám nhưng lại nói nhiều như vậy để lấy cớ.

Hắn tức giận quay đi, nói cậu có điều kiện tốt như vậy, lại cùng học sơ trung, cao trung cũng cùng một trường, vì cớ gì mà vẫn không chịu theo đuổi chị ấy.

Ngũ Gia Nhất lại nói, tặng xong quà Giáng sinh, định sẽ tẩy não cậu.

Còn cậu nói, đừng*!

*Nguyên văn là : kẻ khác cứ xúi giục mình làm nhưng mình không muốn thế

...

Chẳng mấy chốc đã tới giờ nghỉ, trong lớp học mọi người đã đi hết cả, chỉ còn lại mỗi cậu và Ngũ Gia Nhất.

Ngũ Gia Nhất có chút sốt ruột.

Cậu nói, lúc này chị ấy còn đang ở trên lớp, thu xếp đồ đạc này nọ rất lâu, cùng cậu chờ một chút nữa.

Ngũ Gia Nhất hoàn toàn bất lực.

Cuối cùng, cô ấy thực sự đứng chờ trước cửa lớp học.

Mà trong tay cậu lại đang cầm hai túi quà tặng lớn nhỏ, không khỏi có chút xấu hổ, không dám nhìn thẳng vào Bạch Y Tuyết.

Khiến cho Ngũ Gia Nhất phải đá vào chân trước.

Kết quả, cô bỏ đi rồi mà cũng không biết.

Cậu đuổi theo, vẫn ở phía sau không dám chạy lên.

Dưới tầng một, đại sảnh trường học có tường bằng thủy tinh, có thể phản quang.

Cậu nhìn lên phía trước thấy cô đang nhìn mình thì không khỏi lúng túng.

Ngũ Gia Nhất nói, nếu lần này cậu không đi bày tỏ thì mai sau sẽ không còn cơ hội nào nữa.

Cậu do dự.

Ra khỏi trường tớ sẽ nói!

Nhưng đợi tới khi cô ấy đi khỏi trường học rồi, bám theo phía sau, cậu lại thấy sợ.

Ngũ Gia Nhất chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, có đi hay là không?

Cô đi rất nhanh, giống như một cơn gió, nhưng lại không mất đi vẻ thanh nhã.

Ngay lập tức đi ra tới ngã tư thứ nhất, trước sau như một vẫn dừng lại chờ.

Đèn xanh sáng lên rất nhanh, cô lại đi tiếp.

Mà cậu biết mình không thể kéo dài trì hoãn được nữa, kiên trì vượt lên trên.

“Chào chị, em là Lí Tô Thần. Chị có nhận được thư của em không?”

“Có.”

“Em thích chị từ lâu rồi...”

“Tôi biết, trong thư có viết.”

“Cái kia...”

“Quả bình an đó...”

“Tôi sẽ đem trả lại cho cậu.”

“A, cảm ơn...”

Cậu không trả lời lại, bởi vì căn bản không nói được nữa. Thái độ của cô rất rõ ràng, cô ấy không có ngốc, không cần phải...

Thế nhưng trái tim thực sự rất đau rất đau...

Ngũ Gia Nhất an ủi cậu, nói đem quà tặng trực tiếp để trước cửa nhà của cô.

Cô căn bản là không nhận những quà tặng này, làm cho cậu giống như một kẻ ngốc nghếch cầm theo món quà chứa đựng hết thảy những mong mỏi.

Cô đi rất nhanh, khi cô quay người đi mất, bọn họ không biết cô đã đi đâu.

Họ liền đi tới bên dưới nhà cô, nhưng lại không biết nhà của cô ở tầng mấy.

Ông bà dưới tầng không chịu giúp cậu để lại mấy món quà kia.

Cậu lại sợ trực tiếp để dưới tầng một sẽ bị kẻ khác lấy đi mất...

Cậu nhìn công tơ điện ở dưới tầng một, cảm thấy tầng ba chính là nhà của cô, ở chỗ đó viết cùng một cái tên với cô.

Nhưng mà cậu vẫn lo lắng là không phải...

Cuối cùng cậu mang theo đồng quà, lặng lẽ trở về nhà.

Ngũ Gia Nhất ở phía sau nhìn thấy, trong lúc nhất thời không biết phải nói gì mới tốt.

Hắn cố chấp đem quà tặng để vào ngăn bàn của cô gái kia, thế nhưng trong lòng thực sự rất chua xót, phải đè nén suy nghĩ người ta sẽ không chịu nhận.

Mà cậu ở hiện tại cũng giống như hắn.

Lúc này không nên an ủi cậu mới là tốt nhất.

Cậu lặng lẽ đi qua sáu ngã tư và trở về nhà...

5. Chương 5: Trước Sau Như Một

Editor: Bạch Diện Thư Sinh

Sau đó, chuyện này tựa như một viên đá rơi xuống mặt hồ, sau khi kích khởi từng đợt sóng gợn thì trời yên bể lặng, cũng qua đi.

Cậu khôi phục thời gian học tập và nghỉ ngơi, tiếp tục lên lớp, làm bài tập. Mọi thứ giống như chưa từng có gì xảy ra.

Ngũ Gia Nhất bắt đầu nhắc tới chuyện này, hắn nói không hề gì, dù sao cũng qua rồi, đọc sách mới là quan trọng hơn.

Ngũ Gia Nhất hiểu rõ đó là chuyện tồi tệ, hắn nói khi ấy khẩu khí của hắn cũng rất khó xử.

Nhưng không còn cách nào khác, con người đúng là một loại sinh vật đáng khinh thường, biết rõ là không thể nhưng vẫn muốn thử, không nên tự làm cho bản thân mình đầy thương tích mới biết là sai lầm.

Trong giờ tự học buổi tối, cậu và Ngũ Gia Nhất lại nói chuyện về cô ấy.

Cậu nói, muốn đòi lại lá thư kia.

Đó là lần đầu tiên cậu viết thư tình, cùng với đó là rất nhiều tình cảm, tuy rằng thất bại nhưng vẫn có thể lưu lại làm kỷ niệm, có thể thuận lợi bày tỏ với các cô gái khác.

Ngũ Gia Nhất biết câu cuối cùng là nói dối, nhưng vẫn ủng hộ cậu đòi lại lá thư. Hắn cảm thấy làm như vậy có thể tăng sự chú ý của Bạch Y Tuyết đối với cậu.

Buổi tối hôm đó tan học, cả cậu và cô ấy đều đi bằng cửa sau, cậu luôn có thể đi theo sau cô. Tựa như trước kia ở trên đường cùng nhau chờ đèn xanh, cậu đứng ở ngay phía sau cô.

Cậu muốn cứ như vậy mà đi tiếp, khiến cho cậu vẫn ở phía sau của cô, im lặng ngắm nhìn bóng lưng cô.

Nhưng không thể được, cậu còn phải đòi lại phong thư tình.

“Cái kia, em muốn hỏi bức thư kia một chút, nó có còn không...”

“Ừm, vẫn còn.”

“Có thể, có thể đưa lại cho em không, em muốn...”

“Ngày mai lúc tan học buổi tối, tôi sẽ mang trả lại cho cậu.”

“Cám ơn...”

“Không cần.”

Cô ấy thực sự đồng ý rất nhanh.

Thế nhưng điều này càng làm cho cậu cảm thấy mất mát, trong lúc nhất thời muốn tự vả cho mình một cái, liều chết đòi trả lại lá thư để làm gì chứ?

Thế nhưng lời nói đã nói ra rồi so với nước ở trong bát đổ đi còn khó thu về hơn, bởi lẽ nó đã bốc hơi rồi.

Cậu lấy lại bức thư vào sáng ngày hôm sau.

Trong thư viết kín ba mặt giấy, cậu đọc lại một lần rồi một lần nữa.

Thư rất dài, ước chừng dài đủ ba năm.

Cậu muốn đòi lại lá thư, thế nhưng lại cảm thấy như vậy là đang trêu đùa người ta...

Ngũ Gia Nhất nói cậu không có tự trọng.

Cậu biết!

Nhưng đây không phải là thuốc hối hận, uống một viên cũng vô dụng, cùng lắm chỉ là lấp đầy cái dạ dày...

6. Chương 6: Trái Táo Xanh

Editor: Bạch Diện Thư Sinh

Nằm trong hộp quà hình trái tim màu hồng, là một quả táo xanh không lớn không nhỏ.

Đây là trái táo đã được một người chọn lựa trong vòng hơn một tiếng đồng hồ, cũng chính là điểm xuất phát ban đầu giúp cho cậu có được sự tự tin.

Có lẽ, nếu cô ấy không chịu nhận trái táo này, chính bản thân cậu cũng sẽ không có được phần tự tin đó.

Cậu nghĩ.

Buổi chiều ngày hôm đó, cậu và Ngũ Gia Nhất đợi cho đến 5 giờ 50.

Để Ngũ Gia Nhất mang hộp quà đi vào khu vực lớp học của cô, đem trái táo xanh tặng cho cô.

Lúc này vừa vặn cô đang thu xếp đồ đạc này nọ, chuẩn bị đi ăn cơm.

Đường như cô thích độc lai độc vãng*, không có ai cùng cô ăn cơm.

*cô độc một mình, đến không ai biết đi không ai hay

Ngũ Gia Nhất vừa đi vào, người xung quanh liền nhìn hắn bằng ánh mắt khác thường.

“Đây là quả táo người khác nhờ em đưa cho chị.”

“Là ai tặng?”

“Xin lỗi, điều này em không thể nói, về sau chị sẽ biết thôi.”

“Đó là nam hay nữ?”

“Người kia chắc chắn là nam.”

“Là lớp 12?”

“Không phải, là lớp 11.”

Ngũ Gia Nhất ngay lập tức biết mình đã lỡ miệng làm hỏng chuyện, liền lấy cớ chạy nhanh ra khỏi lớp học.

Trên đường tới nhà ăn, Ngũ Gia Nhất không ngừng ân hận nói, cho rằng bản thân làm không tốt, chỉ số IQ không đủ, là thói quen của hắn.

Cậu nói, không sao, hắn đã làm đủ tốt rồi.

Cơm tối, cậu mời Ngũ Gia Nhất một bữa ăn dinh dưỡng hết 7 tệ.

Nhưng Ngũ Gia Nhất không thể nào ăn ngon miệng, từ chối gọi món ăn.

Buổi tối hôm nay, tất cả mọi người đều không thoải mái.

Thế nhưng, việc cô nhận trái táo đã cho cậu lòng tự tin rất lớn, giúp cậu dám gửi tặng thư ở sự kiện do đài phát thanh tổ chức.

Cậu luôn nhớ lại những việc đã trải qua trong lần tặng trái táo đó, nếu không có trái táo này thì đã không có nhiều chuyện như vậy xảy ra.

Cuối cùng cũng sẽ không trở thành tự do đau xót như vậy.

Nhưng trên thế giới này đúng là không hề có thuốc hồi tiếc, thời gian cũng vĩnh viễn không có cách nào đảo ngược. Đây là một vết sẹo, nó sẽ đóng vảy. Dưới sự trôi chảy của thời gian, nó cũng sẽ biến mất.

Ở tiết học đầu tiên của buổi sáng, cậu mang ra một con dao nhỏ, cắt trái táo thành hai phần.

Cậu: Cậu có muốn ăn không?

Ngũ Gia Nhất không thèm, nói trái táo đắng này vẫn là để một mình cậu giữ lại mà ăn đi.

Cậu không buồn cãi lại, tự cười nhạo chính mình.

Trái táo này cũng chỉ ăn được một nửa, một nửa phải đem vứt đi. Thật sự là không thể ăn, bởi vì nó rất chất, rất khó ăn.

Bạch Y Tuyết chưa từng động tới quả táo này.

Trái táo khi đem tặng trông như thế nào thì khi quay về vẫn trông như thế vậy, lại còn có hộp quà màu hồng loại mới.

Trái táo này đem tặng cô vào buổi chiều Giáng sinh, đến bây giờ hai tuần lễ đã trôi qua từ lâu.

Cô ấy thực sự đã đem trả lại...

Cậu muốn ít nhất làm bạn cũng được, nhưng dường như ngay cả cơ hội này cũng không có, cô đã thực sự từ chối hết mức...

7. Chương 7: .. (hết)

Editor: Bạch Diện Thư Sinh

Bữa tiệc Giáng sinh được đài phát thanh tổ chức rất long trọng, cũng rất có không khí, hầu hết các học sinh trong trường đã có thời gian mở lòng chơi đùa rất vui vẻ.

Cậu đứng một mình trong góc, ánh sáng chỗ này rất tối, uống một chai bia tinh khiết.

Đây là đêm Giáng sinh cuối cùng của cậu ở trường học này, học kỳ tới là lúc bản thân cậu thi đại học.

Bạch Y Tuyết đã tốt nghiệp trường này rồi, khi cô đi, cậu đã không gặp được cô.

Cậu cũng không dám đến chào hỏi, nói với cô lời tạm biệt, đến cuối cùng cũng không thể làm bạn. Từ Giáng sinh năm ấy trở đi, cậu cũng không có đi làm phiền cô thêm lần nào nữa.

Cậu nghĩ rằng bản thân có thể quên cô đi, dù sao người này trong lòng cậu cũng chỉ là một người xa lạ, cùng lắm là hiểu rõ hơn một chút thôi.

Nhưng dường như, trong buổi tối ngày hôm nay, tựa hồ không thể quên được, trong đầu toàn là hình bóng của cô ấy.

Chai bia tinh khiết trên tay rất vô vị, bất luận cậu uống bao nhiêu cũng không thể quên được cô gái kia.

Chai bia trên tay cũng rất chua xót, bất luận cậu uống bao nhiêu cũng không thể quên nổi hình bóng ấy.

Chai bia trên tay cũng rất ngọt ngào, như thế nào cũng đều có thể nhớ tới cô gái đã cùng cậu đi qua ba năm trung học...

Cậu say rồi, say rồi.

“Bạch Y Tuyết, em thực sự rất thích chị...”

Cậu được Ngũ Gia Nhất đỡ vào trong phòng ngủ, miệng còn thì thào những lời này.

Ngũ Gia Nhất mua thêm một chai bia tinh khiết cho cậu uống, để dập tắt lửa sầu ấy.

Đáng tiếc, hắn lại thấy kẻ ngốc vô dụng này uống nhiều rượu đến mức bất tỉnh nhân sự.

Thời gian là một con dao vô tình.

Có lẽ, chỉ có nó mới có thể cắt đứt phần cổ chấp của cậu ta.

Ngũ Gia Nhất trầm nghĩ.

Cầm lấy điện thoại di động, đăng nhập vào QQ của cậu, từ dòng đầu tiên của sổ liên lạc, tìm thấy số QQ đặc biệt quan tâm kia.

Số QQ ấy có avatar là một con cáo nhỏ màu hồng đang soi gương.

Avatar màu xám, không online.

Số QQ này là của cô ấy.

Là cậu trà trộn vào đám bạn lớp sơ trung của cô ấy mà lấy được, có điều là số QQ này dường như không hề online.

Hắn có thể khẳng định số QQ này là của cô ấy.

Ngũ Gia Nhất nhìn cậu, tựa hồ như đang cười nhạo.

Trong bản ghi chép cuộc trò chuyện với người liên lạc này, chỉ có một mình cậu nói.

13 tuổi, xin chào, năm mới may mắn!

13 tuổi, Giáng sinh vui vẻ!

14 tuổi, ngày độc thân vui vẻ!

14 tuổi, năm mới vui vẻ!

15 tuổi...

16 tuổi...

17 tuổi, xin chào...

Chọc cô ấy một cái...

...

Ngũ Gia Nhất hoàn toàn không nói nên lời.

Tiếp tục nhập một dòng trong liên hệ này.

“Lại một lễ Giáng Sinh, chúc chị hạnh phúc!”

Nhấp vào danh thiếp của cô, thưởng 10 điểm.

Trên QQ của cô hiện tại đã hơn 2 vạn điểm, đều là cậu mỗi ngày mở ra nhấp vào...

Làm xong việc đó, hẩn vươn vai, đi ra hành lang ký túc xá, ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm.

Không có sao, cũng không có trăng.

Trong đầu hắn cũng không quên được một cô gái, liền chúc cô Giáng sinh vui vẻ.

Đồng thời chúc cô năm 18 tuổi, ngày 11 tháng 10, sinh nhật vui vẻ.

...

Ban đêm cậu tỉnh lại, nhìn thấy điện thoại di động của mình. Bên trên cậu đã chúc Bạch Y Tuyết Giáng sinh hạnh phúc, khóe miệng khẽ nhếch lên, cậu mỉm cười.

Giáng sinh vui vẻ...

–HOÀN–

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dem-giang-sinh>